

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΑΡΤΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΧΡΟΝΟΣ 5ος

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 14 - Β' ΟΡΟΦ.ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 39
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 25

ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. - ΟΚΤ. 1981

Πνευματικό Έμβλημα

«Ομπρός» βοηθάτε να σηκώσουμε τον ήλιο πάνω από την Ελλάδα.
«Ομπρός» βοηθάτε να σηκώσουμε τον ήλιο πάνω από τον κόσμο...
«Ομπρός» παιδιά, και δε βολεύει μοναχός του ν' ανέβει ο ήλιος.
σπρώχτε με γόνα και με στήθος να τον θγάλλουμε όπ' τη λάσπη,
σπρώχτε με στήθος και με γόνα να τον θγάλλουμε όπ' το γόϊμα.

"Αγγελος Σικελιανός"

Η αλλαγή έγινε

Στις 18 Οκτώβρη του '81 πραγματοποιήθηκε η πρώτη ΑΛΛΑΓΗ. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ πιάνοντας το άπιστευτο, σε όρισμένους, 48% των ψήφων του Έλληνικού Λαού, αναλαμβάνει τη διακυβέρνηση της χώρας. Ο κόσμος που θαρέθηκε πλέον τη δεξιά και τη συντήρηση μετέτρεψε ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ για ριζική κοινωνική αλλαγή.

Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς γιατί πρέπει πλέον να το ομολογήσουμε «ευθέως» πως τα δεινά που τὰ είχε συσσωρεύσει στον τόπο ή συντήρηση είχαν δημιουργήσει αφορήτη κατάσταση.

"Ετσι, ο Έλληνικός Λαός απαίτησε:

ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΑΛΛΑΓΗ...

ΑΛΛΑΓΗ χωρίς ταλαντεύσεις και πισωδρομήματα.

ΑΛΛΑΓΗ για Έθνική Άνεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, Κοινωνική Απελευθέρωση μέσα από Δημοκρατικές Διαδικασίες.

ΑΛΛΑΓΗ για έξω από το ΝΑΤΟ που άφηνει ανενόχλητους τους «σύμμαχους» και κρατά κάτω απ' τη μπότα του Άττίλα το 40% της Κύπρου με 200.000 πρόσφυγες και 2 χιλιάδες άγνοούμενους.

ΑΛΛΑΓΗ χωρίς ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ στην ΕΛΛΑΔΑ.

Άλλαγή για Ειδική Σχέση με την Ε.Ο.Κ. Χωρίς χωματερές, χωρίς δεσμεύσεις.

Άλλαγή για δουλειά, για λευτεριά, για μόρφωση χωρίς φραγκούς.

Άλλαγή για Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στο χωριό και στην πόλη.

Άλλαγή για Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Άλλαγή χωρίς το αίσχος της χαβούζας, του νέφους, των πλημμυρών, των μολυσμένων ακτών.

Άλλαγή για ίσα δικαιώματα άντρα και γυναίκας.

Άλλαγή για σύνταξη.

Άλλαγή για ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ, ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ...

Στις 18 ΟΚΤΩΒΡΗ του '81 Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ έγραψε Ο ΙΔΙΟΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ.

Περιβάλλουμε με έμπιστοσύνη τη Νέα Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και θα είμαστε συμπαραστάτες της ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΛΕΥΤΕΡΗ - ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ.

ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ...

ΑΝΑΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΔΕΗ

Αναθεωρείται το 10ετές ενεργειακό πρόγραμμα της ΔΕΗ. Στόχος είναι η εντατική αξιοποίηση του υδάτινου δυναμικού και των άλλων ντόπιων πηγών της χώρας, χωρίς να αποκλείεται ούτε και η Τύρφη των Φιλιππών.

Η επίτευξη του ενεργειακού προγράμματος με την εντατικότερη αξιοποίηση των ντόπιων πηγών επιβάλλεται, σύμφωνα με αρμόδια πηγή του υπουργείου Βιομηχανίας, από το πρόγραμμα για αύξηση του ρυθμού ανάπτυξης της βιομηχανίας.

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΡΑΧΘΟΥ

Πολλές φορές ασχοληθήκαμε στο παρελθόν με τα φράγματα του ΑΡΑΧΘΟΥ.

Αναφέραμε και πάλι την περίπτωση κατασκευής φράγματος στα ΠΙΣΤΙΑΝΑ ύψους 65 μ. ή 155 μέτρων. Σήμερα αφού πέρασε πολύς καιρός από τότε δεν υπάρχει κάποια υπεύθυνη ενημέρωση των κατοίκων της περιοχής σχετικά με το τί πρόκειται να γίνει.

Πολλές φορές ασχοληθήκαμε γων κλπ.: «Ο ένας έρραβε και ο άλλος ξήλωνε».

Σήμερα όμως που την διακυβέρνηση της χώρας ανέλαβε η Σοσιαλιστική Κυβέρνηση θέλουμε υπεύθυνες και άκαριες απαντήσεις και πλήρη ενημέρωση πάνω στα καυτά προβλήματα του τόπου μας.

Παράλληλα θα πρέπει η Κυβέρνηση να συνεργαστεί με την τοπική αυτοδιοίκηση των χωρι-

Στη φωτογραφία ή θέση του φράγματος, Ο ΑΡΑΧΘΟΣ και ο Κάμπος της Φτέρης που, ένδεχομένως, θα πνιγεί... Οί κάτοικοι είναι τελείως ανημέρωτοι και άγωνιούν...

Η Κυβέρνηση που έφυγε από η μιά μεριά αναφέρονταν για φράγματα στην περιοχή μας και από την άλλη για κατασκευή γέφυρας που θα έωνε τα χωριά εκατέρωθεν των περιοχών Εεροδούν και Τζουμκ. «Όπως όλοι γνωρίζουμε φράγμα και γέφυρα μαζί δεν γίνονται. Η τὸ ένα θα γίνει ή τὸ άλλο. Τώρα τὸ πὸς ή «απολοθούσα» Κυβέρνηση τὰ ταίριαζε μόνο αὐτὴ ξέρει...

Αλλά είναι σ' όλους γνωστή ή μέχρι πρότινος «συνεργασία» της ΔΕΗ, του ΟΤΕ, του ΟΑΠ, του Υπουργείου Δημοσίων Έρ-

ων μας για να έχουμε τὰ καλύτερα αποτελέσματα.

Συγκεκριμένα αὐτὸ τὸν καιρὸ στή βάση τοῦ χωριοῦ μᾶς στὰ ΠΙΣΤΙΑΝΑ ἔχουν κοπεί όλα τὰ δέντρα καὶ όλα δείχνουν πὸς τὸ φράγμα ἀρχίζει. Οἱ κάτοικοι πὸς σὲ λίγο θὰ χάσουν τίς περιουσίες τους καὶ τὰ σπίτια τους θὰ ἀναστᾶται. Θὰ γίνῃ ή τὸ φράγμα; Καὶ ποὺ θὰ εἶναι τὸ ὕψος τοῦ;

Πρέπει ἀμέσως ἀν πάρθηκε τέτοια ἀπόφαση νὰ ἐνημερωθῶν οἱ κάτοικοι καὶ στή συνέ-

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ στή σελ. 3

ΠΙΘΙ ΕΚΛΕΓΟΝΤΑΙ

Σύμφωνα με την τελική καταμέτρηση των ψηφοδεσίων στους νομούς της Ήπειρου εκλέγονται οι παρακάτω βουλευτές.

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Κάρολος Παπούλιας (ΠΑΣΟΚ)
(Υφυπουργός Έξωτερικών)
Γιῶργος Μωραΐτης (ΠΑΣΟΚ)
(Υφυπουργός Γεωργίας)
Θεμιστοκλ. Λούλης (ΠΑΣΟΚ)
Ευάγγ. Αδέρωφ (Ν.Δ.)
Έλευθ. Καλογιάννης (Ν.Δ.)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Άχιλ. Κολιούσης (ΠΑΣΟΚ)
Ήλίας Βεσθρεβάνης (Ν.Δ.)

ΠΡΕΒΕΖΑ

Σπύρος Κατηνιώτης (ΠΑΣΟΚ)
Αναστ. Μπάλλος (Ν.Δ.)

ΑΡΤΑ

Δημήτρης Τσοδόλας (ΠΑΣΟΚ)
(Υφυπουργός Οικονομικών)
Αθαν. Κονταξής (Ν.Δ.)
Λευτέρ. Παπαδημητρίου (Ν.Δ.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΩΝ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

	1977	1981
Ν. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	242	275
ΠΑΣΟΚ	103	205
ΕΔΗΚ	33	
ΚΚΕ	65	78
Ε.Π.	71	
ΣΥΜΜΑΧΙΑ	4	
ΚΚΕ (έσ.)		2
ΦΙΛΑΕΛΕΥΘΕΡΟΙ		16
ΝΕΟΦΙΛΑΕΛΕΥΘΕΡΟΙ	0	
Α. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	1	
ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΙ	0	

Χρονογράφημα

ΔΙΚΑΙΩΣΗ

28η Οκτώβρη 1940...

28 Οκτώβρη 1941...

28η Οκτώβρη 1942-1943 - 1944. Χρόνια δίσεκτα, δύσκολα, πεινασμένα κι ανυπόδετα για τὸ λεύτερο πολιορκημένο λαό μας χρόνια μαύρα.

Ένας λαὸς ὀρθώνεται καὶ πολεμάει. Πολεμάει τὸν ξένο τύραννο, τὸν ξένο καταχτητή, τὸν ντόπιο φασίστα, τὸν ξενόφερτο φασίστα, τὸν ντόπιο προδότη καὶ τὸ ντόπιο μίσθαρνο ὄργανο τῶν καταχτητῶν.

Πολεμάει κι ἀπελευθερώνει μὲτὰ τὴν ἄλλη τίς πόλεις του. Γρεβενά Καρδίτσα, Καρπενήσι... κι οἱ καταχτητὲς λουφάζουν στίς μεγαλουργίες καὶ κρατοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους, δὲν μποροῦν τίς κεντρικὲς ὁδικὲς ἀρτηρίες τῆς χώρας, καὶ μὲ μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ τους.

Ένας λαὸς ἔχει: καρδίσει μὲ τὸ ντουφέκι καὶ τὸ αἷμα του τὴ Λευτεριά του. Έχει καρδίσει μὲ τὰ ποτάμια τὸ αἷμα του πὸς ἔχυσεν στοὺς Γοργοπόταμους σὲ Δίσταμα, στὰ Κούρνοβα, στοὺς Καρθασαράδες καὶ στίς χιλιάδες ἄλλες μάχες ποῦδωκε σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου δείχνοντας ἔτσι στοὺς λαὸς τῆς οἰκουμένης πὸς γεννήθη καὶ λεύτερος καὶ λεύτερος ξέρε καὶ νὰ πεθαίνει.

Οἱ νεκροὶ του, οἱ τιμημένοι νεκροὶ του, κείτονται παντοῦ στὸ Ἑλληνικὸ χῶμα, ἄγνωστοι, καταφρονεμένοι, μὲ τὴ ρετινιὰ πὸς τοὺς κόλλησε τὸ «ἐπίσημο» κράτος στή μνήμη τους. Χωρὶς ἓνα σταυρό, χωρὶς ἓνα ὄνομα πὸς νὰ φανερώνει σὲ ποῖο καταράχ: καὶ ποῖα ρεματιά εἶναι παρχωμένο κάποιο κορμὶ πὸς δὲ

λυπήθηκε μὴτε νειάτα, μὴτε ζωή.

Έτσι εἶναι οἱ νεκροὶ μας, περμιένοντας τὴ δικαίωση τοῦ ἀγῶνα τους ΛΕΥΤΕΡΙΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ - ΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑ - ΙΣΟΝΟΜΙΑ, μα κρυὰ ἀπὸ τίς φανφάρες τῶν ξενοφερτων, μέσα σ' ἓνα Δημοκρατικὸ πολίτευμα ὅπου θάχει δᾶρος ἡ δικιὰ του θέληση καὶ τὸ δικὸ του συμφέρο.

Σ' ἓνα πολίτευμα ὅπου νὰ μπορούμε νὰ σεβόμαστε μὰ καὶ νὰ μᾶς σέβονται οἱ γειτόνοι μακροὶ καὶ κοντινοί. Ένα πολίτευμα πὸς νὰ κανονίζει ὁ λαὸς μας γιὰ εἰρήνη καὶ γιὰ πόλεμο, μακροὶ ἀπ' τοὺς ἐμπόρους του.

18 Οκτώβρη 1981. ΕΚΛΟΓΕΣ... Ένας λαὸς, ὁ ἴδιος λαὸς σηκώθηκε καὶ φώναξε ΑΛ-

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ στή σελ. 2

Φιλολογικός Αραχθός

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΜΠΟΜΠΟΛΗ

Κείνο τὸ δειλινὸ ἦτανε διαφορετικόν. Ἐμοιαζε στοιχειωμένο. Νόμιζες ὅτι οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς γῆς εἶχανε βγῆ στὴν ἐπιφάνεια καὶ οἱ κολασμένες ψυχὲς κυκλοφοροῦσαν ἐλεύθερες ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς ἀνθρώπους καὶ ἐνωμένες μετὰ τὸ πνιχτὸ οὐρλιαχτὸ ἐνὸς σκύλου συνέθεταν τὴν πιὸ παράξενη θλιθερὴ μελωδίαν. Ὁ ἥλιος κατάχλωμος καὶ σαστισμένος ἔμοιαζε νὰ τρέμει ἀπ' τὸ φόβον αὐτὸ καὶ μετὰ χαμένες τὲς δυνάμεις τοῦ ἦταν ἔτοιμος νὰ κρυφτεῖ πίσω ἀπ' τὸν πρῶτον λόφον ποὺ θάβρισκε μπροστά του.

Ὁ οὐρανὸς μουντός, μετὰ δίχως χρώμα καὶ ὁμορφίαν ἐμποτισμένος μετὰ βιολογικὰ στοιχεῖα ἀσύλληπτα γιὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦ προσπαθεῖ νὰ κρατήσει μουσικὲς κάποιες κρυφές ἐπιρροὲς ποὺ δέχεται ἀπ' τὴ γῆ διατηρώντας τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μεγαλόπρεπου αἰώνιου κυρίαρχου καὶ προστάτη, μὰ ἕνα τρέμουλο τῆς γῆς τὸν κάνει ν' ἀλλάξει γνώμην καὶ τὸ κλάμα τοῦ δούδου διαγράφεται στὸν ὀρίζοντα. Ἐνα παγερὸ ἀεράκι παιχνιδίζει σαρκαστικὰ ἡλεκτρίζοντας ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ μεγαλώνοντας τὴν νευρικότητα καὶ τὴν ἀνησυχία τῶν ἀνθρώπων ποὺ κρυμμένοι πίσω ἀπ' τ' αὐτοκίνητα τοὺς πιάσανε νὰ κερδίσουν σὲ χῶρον καὶ ταχύτητα.

Μπορεῖ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς νὰ δοῦνται ἀπὸ πόνο καὶ ὀργή; Μπορεῖ τὲς ἀνθρώπινες καρδιὲς νὰ συγκλονίζαν δυνατὰ πάθῃ καὶ συνταρακτικὰ γεγονότα ποὺ οἱ ἐπιθόρσεις τοὺς ἀντανάγκωσαν ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ ξαναεπέστρεψαν στὴ γῆ, γιὰ νὰ συνεχίσουν ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰώνια πορεία τοὺς διαγράφοντας τὸν προκαθορισμένον κύκλον στὸ χῶρον.

ΔΙΚΑΙΩΣΗ

ΣΤΝΕΧΕΙΑ ἀπὸ τὴ σελ. 1
ΛΑΓΗ. Ἀντιδούσαν οἱ λαγκαδιές, τὰ καταράχια, τὰ ἀνήλια σοκάκια τῆς πολιτείας, τὰ ὑγρά ὑπόγεια τῶν φτωχῶν, οἱ φάμπρικες, τὰ ἀργαστήρια, ὅλοι οἱ καταπιεσμένοι. **ΑΛΛΑΓΗ.** Καὶ μ' ἕνα χέρι καὶ ἕνα νοῦ οἱ ζωντανοὶ τίμησαν τοὺς ἀποθαιμένους τῶν ἀγώνων τοὺς, τῶν ἀγώνων ἔπ' τὸ '21 καὶ δῶθε.

Ἐξή, στοὺς δέκα φώναξαν **ΑΛΛΑΓΗ...**

Συνταράχθηκαν τὰ κόκκαλα τῶν νεκρῶν μας.

Ἔτσι μπράβο!!!

Καλὴ ἀρχή...

28 Ὀκτωβρίου 1981...

Οἱ Ἕλληνες σέρνουν τὸ χορὸ. Ἐνα χορὸ γλήγορο χαρούμενο, πεταχτό. Μπροστὰ ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Μακρυγιάννης, ὁ Διάκος, ὁ Πλαπούτας, ὁ γέρο Κολοκοτρώνης καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι...

Σὲ μιὰ ἄλλη ζυγιά, οἱ ἄλλοι, νεκροὶ τοῦ πρόσφατου ἀγώνα. Μὰ ἡ ἀριότητα, τὰ φουσκάκια, οἱ γενειάδες τοὺς παραλλάζουν σ' ἡ μορφὴ. Νά... ξεγυρίζει ἡ Ἡλέκτρα. Νά καὶ ἡ Σταθοπούλου καὶ ὁ Διάκος καὶ ὁ Δαδάνης καὶ ἄλλοι, πολλοί, πάρα πολλοί

τοῦ σήμαντος.

Ὅμως στὸ μικρὸ ἐργαστήρι ζωγραφικῆς ἐπικρατεῖ ἡρεμία καὶ ζεστασιά, γιὰτὶ ἐδῶ, ἀνθρωποὶ κάθε ἡλικίας, δίνουν τὸ παρὸν στὴ ζωὴ μέσω τῶν ἔργων τοὺς καὶ αἰσθάνονται ἀπέραντη εὐτυχία, ποὺ καταφέρνουν νὰ ἐκφράζονται μετὰ σχέδια καὶ σχήματα καὶ νὰ μιλᾶνε μετὰ τὴ μαγικὴ γλώσσα τῶν χρωμάτων.

Νιώθουν τὴν ἴδια ἀκριβῆς εὐτυχία ποὺ θὰ ἐνοιωθεῖ κάθε δημιουργός, ἄσχετα ἀν ἐκφράζονταν μετὰ τὴ γλώσσα τῆς μουσικῆς ἢ θὰ εἶδνε σάρκα καὶ ὀστά σμιλεῖοντας κάποιο ψυχρὸ μάρμαρον ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφή τέχνης.

Δίχως νὰ πρέπει νὰ ὑποτιμήσουμε καμιά προσπάθεια, γιὰτὶ ὅλες, ὅσο ἀσήμαντες καὶ ἀν φαίνονται, κρύβουν μέσα τους κάποια ἀλήθεια καὶ ὁμορφιά, ἀρκεῖ νὰ ὑπηρετοῦν τὴ δύναμιν τοῦ καλοῦ.

Ὅμως ἡ Τέχνη μετὰ τοὺς πλατῆς τῆς ὀρίζοντες καὶ τὰ τεράστια φτερά τῆς ἀγκαλιάζει ὁλόκληρον τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν ἀνεβάζει ὡς τὸν οὐρανὸ ἐκεῖ ποὺ φῶς, ὁμορφιά καὶ θεὸς γίνονται ἕνα καὶ δημιουργοῦν τὸ ἐλπιδοφόρον στήριγμα ἐνὸς καλύτερου αἵματος, ἐνὸς αἰώνιου καὶ ἀληθινοῦ παράδεισου, ποὺ στοὺς κόλπους τοῦ θὰ φιλοξενεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπινους τύπους, ποὺ θὰ στέκουν μακριὰ ἀπὸ τὸ φέμα καὶ τὴν ὑποκρισία.

Τὴν ἴδια ὥρα, λίγο παρὰ πέτρα, μιὰ κυρτωμένη μικρὸσωμη γριούλα μετὰ στασιμὰς πρὸς ὅσον καὶ ροζιτισμένον χέριον κατηφόριζε στὸ στενὸν δρομάκι, ποὺ τὴν τόσο ἀπότομον ποὺ θὰ νόμιζες ὅτι ἔτσι ἀπὸ ἐκδίκηση θ' ἀδειαζε στὴ θάλασσα αὐτοῦς ποὺ θὰ τολμοῦσαν νὰ τὸ πατήσουν.

γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ, στερεοὶ ὁ στρατηγὸς ὁ Γεράσιμος ὅπου χαμογελάει.

Σήμερα σήμερα ἀδέρφωσαν οἱ Ἕλληνες ζωντανοὶ καὶ ἀποθαιμένοι.

Σήμερα καταθέτουν «στέφανον δάφνινον» γιὰ μᾶς φωνάζουν ἀπ' τὴ δευτέρη ζυγιά. Νά, νά, σωστὰ ἀπαντᾷ ἡ πρώτη. Νά ποὺ σὰς θυμήθηκαν... Γράφατε ἱστορία... πότε καὶ ποῖον ἔχασα σ' ἡ ἱστορία; Νισάφι: — νισάφι, εἶπαν καὶ ἔφυγαν πίσω στὰ χρόνια τοὺς καὶ τὰ μνημάτά τους.

Παραπίσω μένουν οἱ ζωντανοὶ νὰ γλεντήσουν τὸ ἔλα τῆς ἀλλαγῆς. Τὴν ἀλλαγὴ ποὺ ἐρχεται, ποὺ θάβρῃ, ποὺ θὰ σηκώσει τοῦτο τὸ λαὸ ψηλά, πρὸ ψηλά ἀκόμα, ὅπως τοῦτος ὁ λαὸς ἐ' δνεϊρετῆθηκε καὶ ὅπως πάλεψε. Τοῦτο τὸ λαὸ ποὺ ξέρει καὶ νὰ ζήσει μὰ καὶ νὰ πεθάνει ἀν χρειαστεῖ, γιὰ νάβρει μιὰ θέσιν κάτω ἀπ' τὸν ἥλιον ποὺ δὲ θὰ ἐτεροφωτίζεται, καὶ νὰ δικαιωθοῦν οἱ τόσων χρόνων ἀγῶνες του.

ΝΩΝΤΑΣ ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δὲν συνέδρακε ὅμως ποτὲ κανένα κακό, γιὰτὶ φαίνεται ὅτι τὸ εὐμένειζε γλυκὰ ἢ φωνὴ τῆς χορταροῦς μετὰ τὰ γλυκὰ καὶ πικρὰ ραδιοδιδαστάρια, ποὺ, ἔχοντας δημιουργήσει μόνιμη πελατεία, συνήθιζε νὰ τὸ περνᾷ: κάθε μέρα κρατώντας γερὰ τὸ κατὰγιομον καροτσάκι τῆς μετὰ τὰ ἀδύναμα χέρια τῆς.

— Ἀχ! Θεοῦλη μου, φώναζε δυνατὰ κάποια ἀπ' τὲς μαθητρίτσες, τί ὁμορφὴ καὶ τί γλυκιά φωνὴ ποῦχει αὐτὴ ἡ γριούλα μετὰ τὰ ραδιόφωνα τοῦ δουνου; Θὰ τὴ ζήλευε καὶ ἡ πιὸ πετυχημένη τραγουδίστρια; μὰ δὲ βρέθηκε κανεὶς νὰ τῆς πεῖ πόσο ἀξίζει ἡ φωνὴ τῆς;

— Καὶ τί μ' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Ρένια, θάβριζε τὲς πέτρες τοῦ δουνου νὰ χορεύουν;

— Μιὰ τέτοια φωνὴ εἶναι θεῖο δῶρον ποὺ ὁ ἦχος τῆς ἀγγίζει: καὶ θερμαίνει τὲς ἀνθρώπινες καρδιές; γι' αὐτὸ ἀνήκει σ' ὅλες αὐτὲς καὶ ὅχι μόνο στὸν ἑαυτὸ τῆς.

— Ὅμως ἔχασες, ἀπάντησε ἡ ἄλλη, ὅτι ὁ σπῆρος, ὅσο καλὸς καὶ ἀν εἶναι, πρέπει νὰ βρεῖ καὶ τὸ κατάλληλον ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθεῖ.

— Φαίνεται ὁ Θεὸς τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο, ἀπάντησε ἡ ἑτέρα, καὶ δὲν τὴν ἄφησε νὰ γεννηθεῖ πλοῖσινα καὶ δυνατὴ σὲ κάποια πόλιν ποὺ θὰ ἀνακάλυπτε καὶ θὰ ἀξιοποιούσε ὅλα τῆς τὰ ταλέντα καὶ τὲς δυνατότητες ποὺ θὰ ὑπῆρχαν μέσα τῆς; ἤθ' ἔχανε ὅμως ἡ δικιά τῆς ταυτότητα καὶ ὅτι ὥραϊον ἔκρυβε ὁ ἐσωτερικὸς τῆς κόσμος.

— Καὶ τί μ' αὐτό, ἀπάντησε ἡ πρώτη, ἀφοῦ θὰ κέρδιζε τὴ δόξα καὶ τὴ δύναμιν; Φαίνεται δὲν ἔξερτε πόσο δυνατὸ εἶναι τὸ φορτίον τοῦ δυνατοῦ καὶ δοξασιμένου; ἴσως νὰ εἶναι πιὸ δυνατὸ καὶ ἀπ' τὸ βαρὺ καρδοῦ ποὺ σέρνει: μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ ἢ φτωχὴ καὶ ἀσήμαντη γριούλα, εἶπε σὲ φιλοσοφημένο τόνο ἡ Ἀγγελική.

— Ὅμως κανένας δὲν κατάλαβε τὸ νόημα, ἀλλὰ καὶ τὲς εὐθύνες ποὺ ἔχει ὁ δυνατὸς καὶ δοξασιμένος ἀπέναντι στοὺς συνανθρώπους τοὺς, γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἐπιζήμιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τοὺς ἄλλους. Καὶ δίχως νὰ καλοσκεφθοῦν γέλασαν μετὰ τὴν παράξενη θεωρίαν τῆς Ἀγγελικῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Πόπην, ποὺ μόνον δρόμα ἤξερε νὰ παίζει σ' ὅλη τὴ ζωὴ τῆς, ποὺ, ἐνῶ κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα, ἕνα μικρὸ καροτσάκι μετὰ κίτρινα παντὰ ποὺ κείνην τὴ στιγμὴ σχεδίαζε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρον ποὺ ἐδῆπε μπροστὰ στὴ θάλασσα, κλαψούριζε στὸ δικὸ τῆς ἀπαισιόδοξον ρυθμὸ.

— Κυττάχτε τί χάλια ποὺ ἔγινε τὸ καροτσάκι μου; κοντεύουν νὰ τὸ καταπιῶν τὰ κύματα; μὰζὶ μετὰ τὰ παντὰ του.

— Τότε, γιὰτὶ δὲν ζωγράφιζες αὐτὸ τὸ ὥραϊον δάξο μετὰ τὰ κατακόκκινα τριαντάφυλλα καὶ τὲς ἀσπρὲς μαργαρίτες; Τῆς εἶπε κοφτὰ ἡ Μαίρη ποὺ τὰ δυὸ κατὰπραξία μάτια τῆς μετὰ τὲς τεράστιες διαστάσεις νόμιζες ὅτι τὰ εἶχε μόνο γιὰ φιγούρα.

— Ἀ! ἀπάντησε πειραχτικὰ ὁ Λάκης. Οἱ ἀσπρὲς μαργαρίτες εἶναι γιὰ νὰ τὲς μαδάμε— μ' ἀγαπᾶς, σ' ἀγαπᾶ— αὐτὲς δὲν τὲς δημιούργησε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὲς ξαναζωντανεύουμε ἑμεῖς μετὰ τὰ χρώματα καὶ τὰ πινέλλα; εἶναι ἀπλῶς γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα μας.

— Ὅχι, ἀπάντησε πειραχτικὰ ἡ Μαίρη μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Τὲς χαζὲς μαδάνε, τὲς ἔξυπνες τὲς δάξουν στὸ δάξο νὰ στολίζουν τὰ σπῆτια τοὺς ἢ μαζεύουν τὸ σπῆρον τοὺς, γιὰ νὰ τὲς ξαναφυτέψουν.

— Πάντως, ἐγὼ, ἀπάντησε κάποιος ἀπ' τοὺς πρὸς ἡλικιωμένους μαθητὲς, ποῦμοιαζε μ' ἀγγελουδάκι, ποὺ ὅμως οἱ φτεροῦγες τοῦ κόλλησαν στὴ γῆ καὶ δὲν θὰ ξεκόλλαγαν ἀπ' αὐτὴ παρὰ μόνον ὅταν ἔχανε τὰ ἐνδοιαφέροντά του: ἀν εἶχα ἐγὼ μιὰ τέτοια μαργαρίτα — καὶ κύτταζε μετὰ ἀκάλυπτη λαίμαργία τὰ χρυσοξανθὰ μαλλιά τῆς Μαίρης — θὰ τὴν φύτευα στὸν κήπο μου καὶ θὰ τὴν πότιζα νόχτα μέρα, γιὰ νὰ μείνῃ ζωντανὴ ἢ ὁμορφιά τῆς. Τί γνώμην ἔχετε καὶ ἐσεῖς, καὶ ἡ Λίτσα; καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀστράψαν περισσότερο ἀντικρίζοντας τὴ μεστωμένη ὁμορφίαν τῆς Δασκάλως, μιὰς ἀκατανίκητης ὁμορφίαν, ποῦχε ζυμωθεῖ μετὰ πίκρες, χαρὲς καὶ θυσιᾶς καὶ τώρα ἀνάδυνε τὸ ἄρωμα τῆς ἀπλῆς γνώσης, μιὰς ἀληθινῆς γνώσης, ποὺ κρατᾷ τὸν ἀνθρώπον ψηλά καὶ ὅχι ἐκεῖνην ποὺ τὸν κάνει κομπιούτερ ἢ κυνηγὸ μικροβίων σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ κινδυνεύουμε ἀπ' τὰ θηρία.

Στὸ πέτρινον πρόσωπον τῆς Λίτσας ἀνθῆκε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο καὶ τὸ παιδικαστικὸν βλέμμα τῆς, τότε ψυχρὸ καὶ τότε βελούδινο καὶ δνεϊροπόλο, παιγνίδισε εἰρωνικὰ καὶ μετὰ ἀπαλὴ φωνή, μιὰ φωνὴ ποὺ λὲς καὶ τὴν ἔσσειε ὁ Θεὸς διαμῆσου τῆς Λίτσας ν' ἀγκαλιάζει: ὅλες τὲς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, εἶπε ἀπλὰ καὶ σοβαρά:

— Ἐκεῖνο ποὺ παρατήρησα εἶναι ὅτι ὅλοι σας αὐτὲς τὲς μέρες φαίνεται νὰ φοβηθήκατε τὸ σεισμό, γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἔργα σας λίγο-πολύ εἶναι ὅλα σεισιμοληχτά. Ἀλλὰ μὴν στενοχωριέστε, θὰ σᾶς τὰ διορθώσω ἐγὼ. Γιὰτὶ καὶ ἐγὼ μπορεῖ νὰ μὴν κάνω τίποτε σωστὸ ἀπ' τὴν ἀρχή, ἀλλὰ πάντα βρίσκω τοσοῦτο νὰ σῶνται τὰ καταδικασμένα ἔργα. Καὶ ὅταν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, συνέχισε: Νὰ δοῦμε τί θὰ κάνετε ἀπόψε, ποὺ θὰ γίνῃ πιὸ δυνατὸς σεισμός.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε ἐσεῖς; ρώτησαν τρομοκρατημένοι ὅλοι οἱ μαθητὲς.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰτὶ δὲν τὸ διάβασα σὲ κανένα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ οὔτε μοῦ τῆπε κανένας μάγος: ἀπλῶς τὸ διαίσθανομαι καὶ δὲν ἔχω καμιά ἀντιβολία ὅτι ἀπόψε κατὰ τὲς 12 θὰ γίνῃ μεγάλος σεισμός.

— Νά, ἔχει δίκιο ἡ κ. Λίτσα, εἶπε φοβισμένα μιὰ μικρὴ ἑανοῦλα, ποῦμοιαζε μετὰ δροσοσταλίδας ἔτοιμην νὰ τὴν κάψει ἡ πρώτη καλοκαιρινὴ ἡλιαγτίδα. Δὲν ἀκοῦτε πῶς γαυγίζουν

ὅλα τὰ σκυλιὰ ἀπόψε; Λὲς διαίσθανονται τὴν ὑπαρξὴν κάποιου μακρινοῦ ἐχθροῦ.

— Τότε, ἂς φύγουμε, ἂς ἀφήσουμε τὲς καλλιτεχνίες καὶ ἂς πᾶμε νὰ μαζέψουμε τὰ παιδιά μας. Καὶ ἔφυγαν ἀναστατωμένες, ὅσες ἀπ' τὲς μαθητρίτσες ἦταν μὴτέρες: ἤθελαν ν' ἀπλώσουν τὲς φτεροῦγες τῆς μητρικῆς ἀγάπης πάνω ἀπ' τὰ τρυφερὰ κορμάκια τῶν παιδιῶν τοὺς καὶ μετὰ τὴ δύναμιν τοὺς νὰ τὰ γλιτώσουν ἀκόμα καὶ ἀπ' τὸ σεισμό.

Ἡ δυνατὴ ἐκεῖνη δόνηση ὄρῃσε τὴ Λίτσα ὁλομόναχη, ἀλλὰ καὶ προσετομασμένη: ἦταν κατὰ τὸν περίμενε καὶ δὲν τὴν ἔαφνιασε. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα τῆς δικῆς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν δικῶν τῆς, ποὺ ἡ ζωὴ τοὺς καὶ τὰ προβλήματα τοὺς τὴν ἐνδιέφεραν πιὸ πολὺ τὴν εἶχαν κατὰ κάποιο τρόπο γυμνάσει: εἶχε συνηθίσει νὰ παραμένῃ ἡρεμὴ τὴν ὥρα τῆς φουρτούνας καὶ ἔπειτα μετὰ τὴ βοήθειαν τῆς λογικῆς νὰ προσπαθεῖ νὰ ξεπεράσῃ τὴν κάθε κρίση: ὅχι πῶς ἦταν δυνατὴ: εἶχε καὶ κείνη τὰ τρωτά της σημεία, μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα φοβόταν τὴ μοναξιά καὶ τὸ σκοτάδι...

Ὅμως ἀπ' τὴν στιγμὴν ποὺ χάθηκε ἐκεῖνος, ἡ καρδιά τῆς εἶχε συνηθίσει νὰ κουνιόταν ὁλομόναχη, νὰ μὴν λυπάται ποτε καὶ γιὰ τίποτε, νὰ χαίρεται ὅμως γιὰ τὲς χαρὲς τῶν ἀλλοτῶν.

Γι' αὐτὸ γύρισε ἀπ' τ' ἄλλο πλευρὸ, ὅπως κάποιος ἄλλος θὰ γύριζε μιὰ σελίδα στὸ διβλίο του νὰ δεῖ τί καινούργιον θὰ βρεῖ καὶ κοιμήθηκε μονοκόμματα ὡς τὸ πρῶτ' αὐτὸ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ξενύχταγε στοὺς δρόμους.

Ὅμως τὸ πρῶτ', ὅταν θυμῆθηκε ἐκεῖνον καὶ ἀνησύχησε, τὸ παρελθὸν μετὰ ὁρῶθηκε μπροστὰ τῆς καὶ ἀδυσώπητα τὴν ἔφερε κατὰφατσα μετὰ γλυκὲς καὶ συνταρακτικὰς περασμένες ἐποχάς, τότε ποὺ καὶ οἱ δυὸ πιεσμένοι χέρι-χέρι πίστευαν στὸ μέλλον καὶ στὴ ζωὴ καὶ κρατώντας σφιχτά, γερὰ στὸ νεανικὸν τοὺς χέρι τὴ σκυτάλη ἀγωνίζονταν νὰ φτάσουν κάποια κορυφή. Μὰ ὅταν αὐτὴ ἔφτασε, ἔφερε μαζί καὶ τὴν καταστροφὴν, γιὰτὶ τὸν Ἀλέκο τὸν μέθυσε ἡ ἴδια του ἡ ἐπιτυχία καταστρέφοντας ἀθελά του τὴν ἐσωτερικὴ ὁμορφίαν τῆς ψυχῆς του. Ὑστερὰ ἀπ' τὴν διατριβὴν τοῦ πέτυχε μιὰ σημαντικὴ θέσιν καὶ, γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθῇ καὶ τῆς ἔχασε τὴν προσωπικὴν του γνησιότητα καὶ ἔγινε τὸ εἶδος ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ θέσιν.

Δὲν πειράζει, Ἀλέκο, τοῦ εἶπε κάποιο δειλινὸ ἢ Λίτσα ἀπ' δ.τ. ἐλπίσω ἔχομε γίνῃ πλέον ξένος: οἱ δρόμοι μας γώρισαν, δίχως νὰ τὸ καταλάβουμε.

— Ὅχι, Λίτσα μου, τῆς εἶπε γαιδευτικὰ ἐκεῖνος: εἶναι ποὺ δὲν ἔχω καθόλου καιρό.

— Νά αὐτὸ ἐγγαῶ καὶ ἐγὼ, τοῦ εἶπε μετὰ πόνο ἡ Λίτσα: δὲν ὑπάρχει νόμος οὔτε νὰ σκε

ΣΤΝΕΧΕΙΑ στὴ σελ. 3

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθανε στην Άρτα στις 2 Οκτώβρη 1981 και κηδεύτηκε στα Λαγκάδια Κεντρικού ή Κων) να Λεωνίδα Τατσή 90 περίπου χρόνων.

Πέθανε στην Άρτα στις 2 Οκτώβρη 1981 και κηδεύτηκε στα Λαγκάδια Κεντρικού

δ Νίκος Κალიατσάκος 84 χρόνων.

Πέθανε στην Αθήνα στις 17 Οκτώβρη 1981 και κηδεύτηκε στα Λαγκάδια Κεντρικού στις 18 Οκτώβρη, ανήμερα των εκλογών, ο Βαγγέλης Δ. Αντωνίου 38 χρόνων. Στην τελευταία του κατοικία τον συνόδεψαν πάρα πολλοί συγγενείς,

φίλοι και πατριώτες. Ο πρόεδρος της αδελφότητας κ. Χρήστος Αντωνίου τον αποχαιρέτησε εκ μέρους όλων των συμπατριωτών, συγγενών και φίλων.

Αγαπητέ συμπατριώτη, ξάδελφε και φίλε Βαγγέλη, με θαθεία συγκίνηση και με μεγάλη οδύνη ήρθαμε εδώ σήμερα για να σου δώσουμε τον ύστατο χαιρετισμό.

Μαζί σου όλοι οι συγγενείς, οι φίλοι. Μαζί σου εμείς που ζήσαμε παρέα απ' τα παιδικά χρόνια ως τα σήμερα. Μαζί σου οι πονεμένοι γονείς σου, τα πονεμένα αδέρφια σου, ή γυναίκα σου.

ρώστια σου, μά πρώτα εσύ και έπειτα εμείς δε θέλαμε να το πιστέψουμε. Δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε πως θα σε χάναμε τόσο γρήγορα.

Πάλαψες άπεγνωσμένα με το θάνατο επί ένα χρόνο και μαζί σου πάλαψαν να σε κρατήσουν στη ζωή, οι γονείς σου, τα αδέρφια σου, ή γυναίκα σου και όλοι οι συγγενείς, αλλά το μοιραίο δεν άργησε να έρθει...

Δεν μπορούσες, αγαπητέ Βαγγέλη, να φανταστείς ότι θα παραμείνεις στο νοσοκομείο, ενώ εμείς θα κατεβαίναμε να ψηφίσουμε, και μάς άκολουθήσες. Την 18 ΟΚΤΩ-

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 2)
φτούμε ο ένας τον άλλον' όχι και να συναντηθούμε.

— Λίγο ακόμα κι ο χρόνος θά'ναι μόνο δικός μας.

Όμως ο Άλέκος κοκκίνισε, γιατί αυτά που έλεγε δεν τὰ πίστευε ούτε και ο ίδιος.

Όσο για τή Λίλα πίστευε περισσότερο σ' αυτά που έδλεπε στον ύπνο της με κλειστά τὰ μάτια παρά σ' αυτά που ήθελε να δει με τὰ δρθάνοιχτα μάτια της, γιατί μόνο τὸ ἰδανικό ήθελε να βλέπει και να πιστεύει στον άνθρωπο.

Όμως τώρα τελευταία οί άνθρωποι της είχαν διπλασιαστεί γι' αυτό κάθε θράδυ προτού να κοιμηθεί άναρωτιόταν βαθιά μέσα της: είναι ή δεν είναι δικό της ο Άλέκος;

Είδε τότε στον ύπνο της ένα μαντρί με πολλά πρόσωπα κλεισμένα σ' αυτό. Όμως ένα πρόσωπο δεν ήρθε στο μαντρί: έγινε ένα μαύρο άλογο που άφηνιανό του χάθηκε στο βάθος του δρόμου.

Η Λίλα δεν άγαπούσε τὰ δρώματα ούτε τον οίστρο στη ζωή' προτιμούσε, όσο δυνατόν κι αν ήταν ο πόνος της να τον μεταβάλλει σε δημιουργική δύναμη και σε τρανταχτό γέλιο, που πήγαζε από μια αδόκητη ζεστή καρδιά. Καί αν δειδιώθηκε ότι ύστερα απ' τὸ σεσιυδ έξακολουθούσε νάναι καλά, ένοιωσε μέσα της μια γλυκιά ζεστασιά και ήρεμία και κατέβασε τὸ άκουστικό, δίχως να τὸ πιεῖ ποῖς ήταν γιατί οὔτε αὐτὸν ήθελε κοντά της δίνας τὸ δυνατό πάθος και τήν αληθινή αγάπη που θέρμαινε τόσα χρόνια τὸ δρόμο της ζωής τους οὔ-

τε και κανέναν άλλον.

Μοναδικός της έραστής ήταν ή τέχνη και σ' αὐτή και στους μαθητές της είχε άφιερῶσει τή ζωή της.

Όμως ή φωνή εκείνου σάν κάτι να ζωντάνευε μέσα της και ζήτοσε κάτι άλλο πὸ δυνατό πὸ συνταρακτικό, κάτι που θάδινε δόκιληρο τὸ είναι της, γιατί είχε συνηθίσει πάντα να δίνεται και τίποτε να μὴ κρατάει για τὸν εαυτὸ της παρά μονάχα τή χαρὰ δι: έδωσε.

Οί δικοί της έλέπαν αὐτή τήν αλλαγή που συντελείτο μέσα της και χαίρονταν, που τή έλέπαν να βγαίνει απ' τή μοναξιά της. Μάλιστα μερικοί πείστηκαν πὸς είχε παίξει ρόλο και ή πραγματική άφοσίωση ενός νεαροῦ—περίπου δέκα χρόνια μικρότερος— που μοιάζε να μὴ θαύμαζε μονάχα τήν καλλιτέχνηδα, αλλά άναζητούσε και τή φυλακισμένη γυναίκα που κρυβόσε μέσα της.

—Σίγουρα κάποια έπιτυχία θά περιμένεις εσύ, της έλεγαν οί δικοί της, κάποια έπιτυχία περιμένεις εσύ, τὸ βλέπουμε στα μάτια σου που λάμπουν παράξεννα, στήν άκτινοβολία και τήν έκφραση τοῦ προσώπου σου.

Τήν άπάντησή τήν έδωσε ή Λίλα μετά από λίγες μέρες. Ήταν κάτι γνωστό της τήν είδαν να βγαίνει απ' τὸ ἱδρυμα άγάντων μητέρων. Στήν άγκαλιά της κοιτούσε με θέρια ένα τόσο δὴ πραγματάκι, ενώ μια έξαντλημένη μικρή τήν άκολουθούσε με άστρατα δέματα.

Πλησίασαν παραξενεμένοι και άκουσαν τή μικρή να λέει: ο γιός μου θά μπορεί να σὰς λέει και να σὰς έχει πραγματική γιαγιά; Έγὼ όμως δεν θά μπορέσω να σὰς πῶ «μαμά», γιατί τή μητέρα μου δεν τήν γνώρισα ποτέ και αὐτή ή λέξη μου είναι έντελῶς άγνωστη.

Περὶ τὸ να σὰς πῶ δι: τήν εὐτυχία που δεν γνώρισε ή Λίλα φρόντισε να τήν βρει ή μικρή της ήρωίδα, όταν κρυφά, σιωπηλά δημιούργησε τὸ κατάλληλο κλίμα να άνθίσει μια πραγματική αγάπη ανάμεσα σ' εκείνον τὸν μελαγχολικό και συναισθηματικό νεαρό με τὸ μυστηριώδες ὄφος και τή γλυκιά Άνθούλα. Καί τὸ αδόκητο «γιαγιάκα» το τρισαγαπημένου μικροῦ έπαιρνε διαστάσεις ήρωϊκές, θεϊκές και άνδραζε τήν άχαρηκτηρίστη Λίλα δι: τὸν οὐρανό, ανάμεσα στους σύγχρονους άγίους, αλλά και στους άπλοῦς ανθρώπους που ξέρουν να δίνουν άπλόγεια δι: οί άλλοι άσύστολα κι άνελέητα άπαρθῶν απ' τήν παρθενική ψυχὴ τῶν συνανθρώπων τους.

Βαγγέλης Δημ. Αντωνίου

Ξεκίνησε, Βαγγέλη, σάν πέρασαν τὰ παιδικά σου χρόνια στο χωριό, όπως όλοι οί νέοι τοῦ χωριοῦ μας, για τήν ξενητιά, μιάς και ο τόπος μας ήταν άδύνατο να μάς κρατήσει, για μια καλύτερη ζωή.

Έκει στήν ξενητιά και χωρίς τή θαλπωρή τῶν γονιῶν σου, παλεύοντας μέρα και νύχτα σκληρά και με συνέπεια, κατάφερες κάποτε να βρεις τὸ δρόμο για μια ήσυχή οικογενειακή ζωή. Καί όταν πλέον πίστεψες πὸς ή ζωή σου άλλαξε, ή σκληρή μοίρα σε ζήλεψε και σε κτύπησε άνεπανόρθωτα.

Δεν πρόλαβες ακόμα τὸ παιδάκι σου να σε φωνάξει «μαμάκα» και θρέθηκε στο νοσοκομείο, στο κρεβάτι τοῦ πόνου. Η είδηση για τήν άρρώστια σου μάς συγκλόνησε...

Οί γιατροί ήταν καταφατικοί για τήν άγίατρευτη άρ-

σταθμό για τήν ιστορία τοῦ τόπου μας, διάλεξες, αγαπητέ Βαγγέλη, να μάς αποχαιρετήσεις.

Αὐτή τή μέρα που όλοι θρίσκονται κοντά σου...

Αὐτή τή μέρα που και εσύ τόσο τήν περιμένες ελπίζοντας σε κάτι καλύτερο.

Από μέρους όλων τῶν συμπατριωτῶν, συγγενῶν και φίλων σου άπευθύνω τὸν τελευταίο χαιρετισμό.

Αιώνια θά είναι ή μνήμη σου, αγαπητέ μας Βαγγέλη.

Ας είναι ελαφρὸ τὸ χῶμα της ιδιαίτερης πατρίδας σου που θά σε σκεπάζει σε λίγο, αγαπητέ μας ξάδελφε.

Εμείς σου υποσχόμαστε δι: τι θά βρεθοῦμε συμπαρασάτες στους δικούς σου και ιδιαίτερα στο παιδί σου που στο πρόσωπό του θά βλέπουμε τὸ δικό σου πρόσωπο...

Αιώνια σου ή μνήμη.

Πέθανε στην Αθήνα στις 27 Οκτώβρη 1981 ο Γιώργος Μάρης, 62 χρόνων.

Η κηδεία του έγινε στο Χαλάνδρι.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στις 25 Αυγούστου 1981 ή Αθηνά σύζυγος Γιώργου Ίω. Αντωνίου (Πολ. Μηχανικού) γέννησε αγοράκι.

«Ο ΑΡΑΧΘΟΣ» εύχεται στους εύτυχούς γονείς να τούς ζήσει και να τὸ δούν όπως εκείνοι θέλουν.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τήν 26.9.81 στο Λιτόγωρο Πιερίας έγιναν οί άρραβῶνες τοῦ Ιωάννου Ροζοπούλου γιού της Ιωάννας Οικονόμου — Ρο-

ζοπούλου, μετά της χαριτωμένης δεσποινίδος Άννούλας Κούκουλη. Ακολούθησε γλέντι σε κέντρο μεταξύ τῶν συγγενῶν και φίλων. Μεταξύ τῶν χορῶν ξεχωριστή έντύπωση έκαναν οί ήπειρωτικοί χοροί.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ και ΖΗΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Γνωστοποίηση

Πολλές Έφημερίδες τοῦ φύλλου Ιούνη — Ιούλη έπιγράφηκαν με τήν ένδειξη «Μετακίνησαν εις άγνωστον διεύθυν-σιν».

Παρακαλούμε όσοι άλλαξατε διεύθυνση ειδοποιήστε μας: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 14 Β' ΟΡΟΦΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΑΡΑΧΘΟΣ».

«Ο ΑΡΑΧΘΟΣ»
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΤ ΑΡΤΑΣ
«Ο ΑΡΑΧΘΟΣ»

Εκδίδεται από Συντ. Έπι-τροπή

Διευθυντής και υπεύθυνος κατά Νόμο

Χρήστος Ι. Αντωνίου
(Πρόεδρος Αδελφότητας)

Ανεξαρτησίας 95
Αργυρούπολη

Τηλ. 64.11.801

Υπεύθυνοι Διεκπαιράωσης
Τὸ Δ.Σ. τοῦ ΑΡΑΧΘΟΥ

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Ηλίας Τουνόγλου
Γερανίου 9, τηλ. 52.45.392

ΣΤΗ ΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικού δρχ. 300
Έξωτερικού δολ. 20
> μάγκα 50
Έπιχειρ. - Όργ. Συνετ. δρχ. 500

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΙΣ

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ στην προσπάθειά του να έχει σε έπαφή όλους τούς πατριώτες όρισε, με άπόφαση της Γενικής Συνέλευσης, κατά τομείς Τομεάρχες, οί όποιοι είναι έφοδιασμένοι με μπλόκ τοῦ ΑΡΑΧΘΟΥ για να εισπράττουν συνδρομές και ένισχύσεις, παράλληλα δε να ενημερώνουν, όταν χρειάζεται, τούς άλλους πατριώτες.

Παρακαλούμε βοηθήστε όλοι για τήν καλύτερη λειτουργία τοῦ ΑΡΑΧΘΟΥ.

ΟΙ ΤΟΜΕΑΡΧΕΣ

ΑΥΤΟΙ ΕΝΑΙ:

- 1) Σωκράτης Άράρης (ΙΑΙΣΙΑ)
- 2) Αντώνης Μάνος (ΖΩΓΡΑΦΟΥ)
- 3) Ανδρέας Αντωνίου - Αχιλλέας Νάσης (ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ).
- 4) Γιάννης Θεοχάρης (ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ - ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ)
- 5) Ανδρέας Κλαριδόπουλος (ΠΑΛΑΙΟ ΦΑΛΗΡΟ)
- 6) Ρένα Καμπρή (ΠΕΙΡΑΙΑΣ)
- 7) Ν. Άράρης (ΠΕΡΑΜΑ)
- 8) Ανδρέας Καλιακάτσος (ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ)
- 9) Χρήστος Οικονόμου (ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ)
- 10) ΑΦΟΙ ΠΑΠΑ (ΚΥΨΕΛΗ)
- 11) Κώστας Μπαρτζώκας (ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ)
- 12) Κ. ΘΕΟΔΩΡΑΣ (ΧΟΛΑΡΓΟΣ)
- 13) Δημ. Καλιακάτσος (ΠΑΓΚΡΑΤΙ - ΥΜΗΤΤΟΣ)
- 14) Σ. Χουλιάρας (ΓΚΥΖΗ)
- 15) Κ. Φεύγας (ΓΑΛΑΤΣΙ)
- 16) Ν. Ρακόπουλος (ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ)
- 17) Ε. Μπαλαούρας (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ)

Παραίτηση μέλους

Η παραίτηση που υπέβαλε τὸ μέλος τοῦ Δ.Σ. Δημήτρης Καλιακάτσος έγινε άποδεκτή. Παρακαλείται ο Άνδρέας Κλαριδόπουλος να πάρει τή θέση τοῦ Δ. Καλιακάτσου στην επόμενη συνέδριση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Οι πρώτες μέρες

Οι πρώτες μέρες με την νέα Κυβέρνηση ήταν μέρες λαϊκής ευφορίας. Η αλλαγή έγινε πριν απ' όλα στην καρδιά του κόσμου... Άλλαξε άμέσως η διάθεσή του. Έφυγε άμέσως εκείνος ο δραχνός και το άγχος που τον συνόδευε μέρα και νύχτα, χρόνια τώρα. Έφυγε επίσης εκείνη η φοβερή ανυπομονησία που τον έκανε νευρικό, ανήσυχο, ανασφαλή και ξεθεσιτικό.

Τώρα και για πρώτη φορά μπορούσε να κάνει υπομονή και να περιμένει γιατί έχει λόγους να ελπίζει. Γιατί δεν είχε μπροστά του τα «αιώνια» γνωστά πρόσωπα που δεν τ' εμπιστεύονταν πιά διότι καθημερινά αυτοδιαψεύδονταν.

Και η ψυχική του ευφορία με γαλώνει καθώς τα νέα άγνωστα αλλά ειλικρινή πρόσωπα του παρουσιάζονταν μπροστά του. Ήταν σαν ή επιλογή για τα Κυβερνητικά επιτελικά όργανα να είχε γίνει απ' τα σπλάχνα του, σαν όλοι αυτοί οι νέοι ύπουργοι και ύφυπουργοι να είχαν δύο θήματα μπροστά μέ σα από το δικό του ανθρώπινο δγκο.

Λίγες φορές ο λαός αισθάνθηκε τέτοια αγαλλίαση καθώς έδλεπε να ξεκολλάνε από τη θέση τους σαν να ξεκολλάγανε από το σβέρκο του, αυτοί που τον έφεραν στο χείλος του γκρεμού. Ο λαός ελπίζει και με το δική του διότι είδε να γίνονται πραγματικότητα από τις πρώτες κιόλας μέρες:

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ — Και μόνο αυτοί που δεν αντιστάθηκαν στον έγχθρό, μόνο αυτοί που συνεργάστηκαν με τον έγχθρό, μόνο αυτοί που πρόδωσαν τον λαό — ένοιωσαν άσχημα, ένοιωσαν μίσος...

ΕΙΔΕ:
ΜΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΣΚΛΗΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΗΠΑ.

ΕΙΔΕ:
Να πετιέται το φράγμα προς τη μόρφωση των νέων που την «έμπνευση» γι' αυτό είχε ή τώως Κυβέρνηση.

ΕΙΔΕ ΚΑΙ ΒΑΞΕΙ ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ... Και θα βλέπει όσο θα ζει ο άνθρωπος... Οι πρώτες μέρες είναι μια ένδειξη...

Στους ήρωες της Άντιστασης της ΧΡΥΣΑΥΤΗΣ ΜΠΟΜΠΟΛΗ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Σάν μένει ελεύθερος ο νοός απείραχτος διαβάτης πλέει σ' αϊθέριους ούρανοους σαν της άνοιξης ο μπάτης.

Κτίζει βωμούς στο διάθα του και τη σκλαβιά σκορπάει και τ' άσημόφυλλο της λευτεριάς τον άνθρωπο ψηλά κρατάει.

Η αγάπη άπλετα φωτίζει τ' όρίζοντα τα πλάτια της καρδιάς ή αξιούση σ' άνθοσπαρμένα μονοπάτια.

Κι εκεί μαζί με τα πουλιά και των θολιων τις νότες της λευτεριάς στήνουν χορό δίχως τάνκς και μπότες.

Τα παιδιά παντού χαρούμενα στους ήρωες πλέκουν στεφάνια και οι νέοι θερίζουν τους καρπούς μ' άστραφτερά δρεπάνια.

Έρμαιο στου χρόνου τη σκιά ή γιαγιά κρυφοσκουπίζει κάποιο δάκρυ γιατί τη θρήκε ή λευτεριά μες στης ζωής την άκρη,

πού 'ρθαν τα χιόνια στα μαλλιά κι ή καρδιά σφιχτοδονούσε πρώτα να δει τη λευτεριά κι ύστερα ως ξεψυχούσε.

Μά μένει ή έλπίδα ζωντανή κι ή λευτεριά για άλλου πετάει στους καταπιεζόμενους λαούς μηνύματα χαράς να πάει,

οι πόλεμοι να σταματήσουν, να μην πεινάνε πιά παιδιά κι οι άνθρωποι να τρυγίσουν την παγκόσμια ανθρωπιά.

ΤΡΕΙΣ ΗΠΕΙΡΩΤΕΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

(Υφυπουργός Γεωργίας)
Γεννήθηκε στο Βασιλόπουλο Ίωαννίνων. Αποφοίτησε από το Γεωδιδασκαλείο Βελλάς και σπούδασε Νομικά και οικονομικές επιστήμες στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Τπήρξε πρόεδρος του Συλλόγου φοιτητών Νομικής στην περίοδο 1964—66.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

(Υφυπουργός Έξωτερικών)
Γεννήθηκε στα Γιάννενα το 1929, και φοίτησε στα Γυμνάσια Πρωγωνιανής και Ζωσιμαίας Σχολής. Σπούδασε Νομικά

στα Πανεπιστήμια Αθήνας, Μόναχου και Κολωνίας. Πήρε μέρος στην Άντισταση κατά των Γερμανών σε πολύ νεαρή ηλικία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ
(Υφυπουργός Οικονομικών)

Γεννήθηκε στους Μελισσοπούς της Άρτας το 1942. Κατάγεται από αγροτική οικογένεια και σπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης. Μέχρι το 1977 που πρωτο εκλέχτηκε βουλευτής δικηγόρος στην Άρτα. Είναι από τα νεώτερα σε ηλικία μέλη της σημερινής κυβέρνησης.

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Χορός για την επιτυχία; Όχι. Τα στιγμιότυπα είναι από τον προπέρσινο χορό στο ΣΑΜΠΑΝΗ, όπου οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ χορεύουν με τους ΑΡΑΧΘΙΟΥΣ... Πάνω: Ν. Στασινόπουλος (Πρόεδρος Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών), Χρ. Αντωνίου (Πρόεδρος ΑΡΑΧΘΟΥ), Δημήτρης Τσοβόλας (Υφυπουργός Οικονομικών), Νώντας Ρακόπουλος (Λογοτέχνης).

Κάτω: Η πατριώτισσα Ειρήνη Λαμπράκη (Βουλευτίνα ΠΑΣΟΚ) σέρνει το χορό... Εκλέχτηκε το 1977 και το 1981...

ΧΙΡΟΣΙΜΑ: 36 χρόνια Μετά την καίσατροφη

Τριανταέξι χρόνια πέρασαν από τη στιγμή που έπεσε ή βόμβα στη Χιροσίμα. Τριανταέξι χρόνια, από τη στιγμή που άλεξε ουσιαστικά ή ροή της ιστορίας και οι τύχες της ανθρωπότητας. Και όμως. Η φρίκη της ολοκληρωτικής καταστροφής, οι φοβερές συνέπειες της ραδιενέργειας, που πληρώνουν ακόμα και σήμερα οι απόγονοι των επιζώντων, δε στάθηκαν ικανές να πείσουν εκείνους που χειρίζονται τις τύχες της ανθρωπότητας, να θέσουν επιτέλους υπό έλεγχο και να περιορίσουν τα όπλα του ολέθρου. Το αντίθετο μάλιστα. Η Εδρώπη ολόκληρη ζει σήμερα κάτω από το άγχος και τον τρόμο ενός ένδεχόμενου, περιορισμένου στην περιοχή της, πυρηνικού ολοκαυτώματος. Παρά τις διαμαρτυρίες και τις συνεχείς εκκλήσεις των λαών της Εδρώπης για ειρήνη και αποπλιισμό, οι δύο υπερδυνάμεις και πολύ περισσότερο τα γεράκια της κυβέρνησης Ρήγκαν, σπρώχνουν αδίστακτα τον κόσμο σ' ένα φοβερό ανταγωνισμό έξοπλισμών, που πολλοί φοβούνται ότι μπορεί κάλλιστα να οδηγήσει σ' ένα νέο πυρηνικό ολοκαύτωμα, αν όχι ολόκληρο τον κόσμο, τουλάχιστον τη γηραιά μας ήπειρο.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΧΩΡΙΑ;

Άν κάποιος ξένος θελήσει να ρθει στα χωριά μας δύσκολα θα καταλάβει σταν πλησιάζει ότι υπάρχει χωριό!!!

Η εγκατάλειψη των χωριών μας φαίνεται πεντακάθαρα από την μη ύπαρξη ακόμη κατατοπιστικών πινακίδων.

Πολλές φορές αναφερθήκαμε και σ' αυτό το θέμα, αλλά ή Νομαρχία αγρόν ήγόραζε. Δεν φροντίζει για τους «παράθερους» αλλά δεν φροντίζει ούτε για τους μόνιμους κατοίκους των χωριών μας.

Όσες πινακίδες υπήρχαν άλλες έπεσαν, άλλες ξεθάψαν, άλλες κυκλώθηκαν από τα άγριονδεντρα και χάθηκαν... (Ίδε πινακίδα Βαθυκάμπου — Φτέρης κλπ.).

ΑΡΧΗ αλλαγής λοιπόν και ζωής στα χωριά μας με νέες πινακίδες που να δείχνουν ότι υπάρχουν χωριά, υπάρχει ζωή.

Είναι αίσχος και άθλια εγκατάλειψη.

ΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Είχαμε πολλές φορές γράψει στο παρελθόν για τα τηλέφωνα στο χωριό μας — πώς οι θέσεις που είναι τοποθετημένα δεν εξυπηρετούν. Έπαυερχόμαστε τώρα και διευκρινίζουμε. Πώς τα κριτήρια για την τοποθέτηση ειδικά των τηλεφωνικών κέντρων στη Φτέρη και στους Ναζαίους κάθε άλλο παρά αξιοκρατικά ήταν. Ήταν καθαρά κριτήρια «κομματικά».

Τό τηλεφωνικό κέντρο στη Φτέρη είναι σε τσαγγάριο. Έκκεντρη θέση, που τις περισσότερες ώρες είναι κλειστό. Τό τηλεφωνικό κέντρο στους Ναζαίους είναι σε έκκεντρη θέση και σε στίτι!!!

Σημειώνουμε ότι υπάρχουν κεντρικές θέσεις να τοποθετηθούν τα Κέντρα και σε καταστήματα που είναι δηλ τη μέρα ανοιχτά. Μέχρι λοιπόν να μπουν και άλλα νέα τηλέφωνα ή αλλαγή πρέπει να γίνει άμέσως. Οι κάτοικοι συνεχώς διαμαρτύρονται...

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Σας κάνουμε γνωστό πώς πολλές φορές στα κοινωνικά που δημοσιεύουμε ή υπάρχουν λάθη ή όριμένα δεν δημοσιεύονται καθόλου καθ' ότι δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τα πάντα που άφορούν τους πατριώτες μας σ' όλη τη γη. Γι' αυτό και προς άποφυγήν τυχόν παρεξηγήσεων στο εξής θα δημοσιεύουμε μόνο έφ' όσον θα μάζ ενημερώνετε με δυο λέξεις με ένα γράμμα σας — ή μ' ένα τηλεφώνημά σας. Διαφορετικά και λάθη θα γίνονται και πολλά γεγονότα θα μένουν άδημοσίευτα.

Σας παρακαλούμε λοιπόν ενημερώστε μας για ό,τι συμβαίνει...

«ΑΡΑΧΘΟΣ»

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Ο προϊστάμενος στη γραμματέα του:

—Θέλω να τηλεφωνήσω στη γυναίκα μου. Στείλε, σε παρακαλώ, ένα τηλεγράφημα στην κόρη μου να αφήσει ελεύθερο το τηλέφωνο.